

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Dr. Med s.r.o., IČ: 254 72 641**, se sídlem Loděnice, Pražská 339, zastoupen Mgr. Petrem Vlachem, advokátem v Plzni, nám. Republiky 2, **za účasti: DUNET s.r.o., IČ: 251 14 701**, se sídlem Tuchoměřice, Pod Lesem 125, zastoupen JUDr. Robertem Matasem, advokátem v Praze 1, Masarykovo nábř. 14, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 3. 2011, č. j. PVZ-2009-37773/17976/2010/ÚPV,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 5. 2011 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. č. j. PVZ-2009-37773/17976/2010/ÚPV ze dne 8. 3. 2011, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 3. 2010 o výmazu průmyslového vzoru č. 34630 o názvu „Myčka na sklenice“, na základě návrhu na výmaz podaného společností DUNET s.r.o., IČ: 251 14 701, z rejstříku průmyslových vzorů.

Dne 26. 8. 2009 zapsal Úřad průmyslového vlastnictví průmyslový vzor č. 34630 o názvu „Myčka na sklenice“ s právem přednosti ode dne 15. 5. 2009, obsahující jednu vnější úpravu výrobku. Dne 18. 9. 2009 podala společnost DUNET návrh na výmaz tohoto

průmyslového vzoru s tím, že k datu podání přihlášky nebyly splněny podmínky § 4 a 5 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.

Napadený průmyslový vzor vzor č. 34630 o názvu „Myčka na sklenice“ s právem přednosti ode dne 15. 5. 2009, byl zapsán do rejstříku průmyslových vzorů dne 26. 8. 2009

Namítaný průmyslový vzor č. 32325 o názvu „Myčka na ruční mytí skla a nádoba myčky“ byl zveřejněn dne 2. 9. 2004.

Namítaný průmyslový vzor č. 31668 o názvu „Držák“ byl zveřejněn dne 27. 8. 2003.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 3. 2010 bylo podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 207/2000 Sb. rozhodnuto o výmazu průmyslového vzoru č. 34630 o názvu „Myčka na sklenice“ z rejstříku průmyslových vzorů, s tím, že celkový dojem, který vyvolává tento napadený průmyslový vzor u informovaného uživatele, se neliší od celkového dojmu, který u informovaného uživatele vyvolává namítaný průmyslový vzor č. 32325.

Žalobce napadnul toto rozhodnutí rozkladem, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 3. 2011, č. j. PVZ-2009-37773/17976/2010/ÚPV, tak, že rozklad byl zamítnut a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že požadavek novosti je chápán jako absolutní objektivní kritérium, které neumožňuje chránit průmyslové vzory, pokud shodné vzory byly před nabytím práva přednosti zpřístupněny veřejnosti. Za shodné vzory se pak považují vzory, jejichž znaky se liší pouze nepodstatně. Konstatoval, že u napadeného průmyslového vzoru a namítaného průmyslového vzoru nelze nalézt žádné rozdíly v provedení kartáče a vnitřní stěny, zjevně plastové vložky, mycí nádoby. Oba srovnávané průmyslové vzory rovněž mají vnější plášť společný pro mycí a oplachovací nádobu charakterizovaný plynulými přechody ploch, jimiž je tvořen. Obě porovnávaná vyobrazení se dále shodují hladkým vzhledem materiálu, rozdělením bočního povrchu na tmavý horní a dolní okraj a světlou hlavní část a postavením celé myčky na, v obou případech shodných, nožičkách, plynule vybíhajících z podstavce. Z porovnání vnější úpravy napadeného průmyslového vzoru s namítaným průmyslovým je zřejmé, že v namítaném vyobrazení má oplachovací nádoba myčky válcovitý, tj. v horizontální rovině kruhový tvar, na vnějšku pláště myčky jsou patrná dvě vertikální boční zahloubení, podstavec má, v pohledu na myčku zdola, tvar nepřekřížené osmičky a má v blízkosti středu osmičky rozšíření. Vnější plášť je ve středové části předělen horizontálním osazením, v jehož místě se plášť skokem zužuje, čímž se odlišuje od vyobrazení myčky z napadeného průmyslového vzoru, která má oplachovací nádobu ve tvaru půl elipsy, na vnějšku pláště je patrné toliko jedno vertikální boční zahloubení, podstavec má ve tvaru plynulého po celém obvodu stejně širokého oválu a vnější plášť má méně výrazné horizontální osazení v horní části a ve spodní části se postupně

zužuje. Namítané vyobrazení tedy není na závadu novosti vzhledu myčky na sklenice podle napadeného průmyslového vzoru ve smyslu § 4 zákona č. 207/2000 Sb.

Poté žalovaný přezkoumával individuální povahu srovnávaných průmyslových vzorů z hlediska informovaného uživatele a z hlediska volnosti původce a dospěl k závěru, že se celkový dojem vyvolaný napadeným průmyslovým vzorem č. 34630 od celkového dojmu vyvolaného namítaným průmyslovým vzorem č. 32325 v podstatě neliší. Je tomu tak proto, že pláště u obou srovnávaných průmyslových vzorů mají tvar kvádra, stejných vnějších rozměrů včetně stejného zaoblení bočních stěn, ani vzájemné uspořádání mycí a oplachovací nádoby ani tvar mycí nádoby v obou porovnávaných průmyslových vzorech nevykazuje odlišnosti. Odlišnosti zde spočívají v tom, že u napadeného průmyslového vzoru má myčka na sklenice oplachovací nádobu ve tvaru půl elipsy, na vnějšku pláště je patrné toliko jedno vertikální boční zahlobení, podstavec má ve tvaru plynulého po celém obvodu stejně širokého oválu a vnější plášť má méně výrazné horizontální osazení v horní části a ve spodní části se postupně zužuje, zatímco u namítaného průmyslového vzoru má oplachovací nádobu myčky na sklenice válcovitý, tj. v horizontální rovině kruhový tvar, na vnějšku pláště myčky jsou patrná dvě vertikální boční zahlobení, podstavec má, v pohledu na myčku zdola, tvar nepřekřížené osmičky a má v blízkosti středu osmičky rozšíření a dále, že vnější plášť je ve středové části předělen horizontálním osazením, v jehož místě se plášť skokem zužuje. Odlišnosti ve tvaru podstavce jsou tedy patrné jen při bližším zkoumání, neboť při používání myčky se nacházejí na její spodní straně přivrácené k podkladu, na němž je postavena, a proto na celkový vzhled nemají vliv.

Na str. 14 svého rozhodnutí potom žalovaný uzavřel s tím, že napadený průmyslový vzor č. 34630 o názvu „Myčka na sklenice“ nevykazuje individuální povahu, neboť celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se neliší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává namítaný průmyslový vzor č. 32325 o názvu „Myčka na ruční mytí skla a nádoba myčky“ s dřívějším právem přednosti. Uvedl, že při posuzování novosti a individuální povahy napadeného průmyslového vzoru přihlédl k ustálené evropské judikatuře, a to k rozsudku Tribunálu ve věci T-153/08 Shenzhen Taiden Industrial Co. Ltd, a to konkrétně k zásadě, je-li volnost původce při vývoji zpochybněného průmyslového vzoru poměrně široká, nemohou drobné rozdíly mezi dotčenými průmyslovými vzory, jež nepřitahují pozornost informovaného uživatele, postačovat k tomu, aby tyto průmyslové vzory na informovaného uživatele působily odlišným celkovým dojmem.

K tvrzení přihlašovatele, že za informovaného uživatele je třeba považovat toliko pracovníka, který myčku užívá, žalovaný uvedl, že za informovaného uživatele je nutno v předmětném případě považovat každého uživatele, který se setká s konečnou fází výrobku na trhu, tj. nejen obsluhu myčky na sklenice, ale i obchodníka s náhradními díly či prostou veřejnost, neboť myčka na sklenice je určena nejen pro pohostinství, ale i pro domácnost, jak je zřejmé z dokumentů D4 a D5.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a tvrdil, že došlo k nesprávnému posouzení způsobilosti ochrany vzhledu jeho výrobku. Namítal porušení § 3 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., když splnění první podmínky – novosti bylo shledáno, avšak druhá podmínka – individuální povaha shledána nebyla.

Žalobce namítal nesprávnou aplikaci § 5 zákona č. 207/2000 Sb., který stanoví, za jakých podmínek vykazuje průmyslový vzor individuální povahu. Poukazoval v této

souvislosti na nesrovnalost tvrzení žalovaného ohledně důkazních prostředků D4 a D5 na str. 9 a na str. 10 napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že žalovaný při posuzování absence individuální povahy žalobcova výrobku činil další nesprávné skutkové závěry, které neměly oporu v provedeném dokazování, když na str. 14 spekuloval, jak bude vnímat zvláštnosti vzhledu výrobku informovaný uživatel. Vytýkal žalovanému, že závěry činil bez fyzického ohledání jeho myčky, z pouhého zhlédnutí jejího vyobrazení, resp. fotografie. Nebyl-li proveden důkaz ohledáním myček, nemůže žalovaný činit závěry tak, jak je činí, neboť jsou nesprávné a nepoužitelné.

Žalobce dále namítal, že sám správní orgán uznal individuální charakter průmyslového vzoru tím, že předmětnou myčku zapsal jako průmyslový vzor. Na tuto námitku uplatněnou v rozkladu žalovaný reagoval pouze tím, že přezkoumává pouze prvostupňové rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 16. 8. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 24. 6. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že navrhovatel dne 18. 9. 2009 předložil spolu se svým návrhem na výmaz tyto dokumenty:

D1 - průmyslový vzor č. 32325 o názvu „Myčka na ruční mytí skla a nádoba myčky“, konkrétně průmyslový vzor č. 1 ze dvou hromadně zapsaných průmyslových vzorů, znázorněný v pohledech 1. 1. až 1.5, zveřejněný dne 2. 9. 2004.

D2 - průmyslový vzor č. 31668 o názvu „Držák“, konkrétně průmyslový vzor č. 4 ze čtyř hromadně zapsaných průmyslových vzorů, znázorněný v pohledu 4. 1., zveřejněný dne 27. 8. 2003.

D3 – časopis „Pivní kurýr“, datovaný březen/duben 2008.

D4 – leták DUNETIC Kompakt, nedatovaný.

D5 – leták DUNETIC Comfort, nedatovaný.

Dne 27. 1. 2010 navrhovatel předložil doplněk k návrhu na výmaz další dokument a dva vzorky:

D6 – soubor čtyř fotografií myček dostupných dle jeho tvrzení na trhu v České republice, nedatovaných.

D7 – vzorek myčky, údajně výrobek navrhovatele, neznámého data výroby.

D8 – vzorek myčky, údajně výrobek majitele napadeného průmyslového vzoru, neznámého data výroby.

Pokud žalovaný k těmto dokumentům uvedl, že jako důkazní materiály prokazující nenovost nebo nedostatek individuální povahy napadeného průmyslového vzoru je možno považovat pouze takové dokumenty, které byly prokazatelně zpřístupněny neomezenému okruhu osob před datem práva přednosti napadeného průmyslového vzoru, tj. přede dnem 15. 5. 2009, musel s ním soud souhlasit. Stejně tak soud musel souhlasit se závěrem žalovaného, který jako takové nezpochybnitelné důkazní materiály vyhodnotil dokumenty D1 až D3. Ostatní dokumenty nebylo lze označit, dokumenty D4 a D5 nebyly datovány a dokumenty D6 až D8 nebyly předloženy současně s návrhem na výmaz.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb. průmyslový vzor je způsobilý ochrany, je-li nový a má-li individuální povahu.

Podle § 4 zákona č. 207/2000 Sb. průmyslový vzor se považuje za nový, nebyl-li přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti zpřístupněn veřejnosti shodný průmyslový vzor. Průmyslové vzory se považují za shodné, jestliže se jejich znaky liší pouze nepodstatně.

Podle § 5 zákona č. 207/2000 Sb. průmyslový vzor vykazuje individuální povahu, jestliže celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti (odst. 1). Při posuzování individuální povahy průmyslového vzoru se přihlíží k míře volnosti, kterou měl při vývoji průmyslového vzoru jeho původce (odst. 2).

Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. března 2013, sp. zn. 23 Cdo 1054/2011, při posuzování shodnosti průmyslových vzorů a toho, zda dochází k porušování práv z průmyslového vzoru, je s ohledem na ustanovení § 10 odst. 1 poslední věty zákona č. 207/2000 Sb., důležitý celkový dojem podobnosti předmětných průmyslových vzorů a nejde tedy o to, zda lze zjistit rozdíly v podrobnostech. Odlišný celkový dojem je nutné poměřovat očima informovaného uživatele, nikoli např. běžného spotřebitele. U informovaného uživatele se předpokládá, že je schopen si všimnout určitých rozdílů posuzovaných průmyslových vzorů, které u něho vyvolají odlišný celkový dojem.

Pokud žalobce namítal nesprávnou aplikaci § 5 zákona č. 207/2000 Sb., který stanoví, za jakých podmínek vykazuje průmyslový vzor individuální povahu a poukazoval v této souvislosti na nesrovnalost tvrzení žalovaného ohledně důkazních prostředků D4 a D5 na str. 9 a na str. 10 napadeného rozhodnutí, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval ohledně důkazních materiálů označených jako D4 a D5, že nesplňují předpoklady pro důkazní materiály prokazující nenovost nebo nedostatek individuální povahy napadeného průmyslového vzoru, neboť nebyly datovány, a proto nelze prokazatelně doložit, že byly zpřístupněny

neomezenému okruhu osob před datem práva přednosti napadeného průmyslového vzoru, tj. přede dnem 15. 5. 2009. Žalovaný je tedy jednou vlastně jako podklad pro rozhodování vyloučil. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí je jako podklad pro rozhodnutí naopak akceptoval. Soud má za to, že žalobcem tvrzený rozpor je pouze zdánlivý, když v argumentaci na str. 9 dole a na str. 10 nahoře je skutečně tedy argumentace žalovaného, která namítané dokumenty D4 a D5 jaksi vylučuje, ale to se týká pouze otázky novosti, resp. nedostatku individuální povahy napadeného průmyslového vzoru, jen ve vztahu k těmto skutečnostem žalovaný konstatuje, že tyto materiály, tyto dokumenty nelze pokládat za důkazní materiály. V závěru toho napadeného rozhodnutí je pak tedy žalovaný akceptuje, nicméně ve zcela jiné souvislosti. Vyvozuje z nich totiž závěry podstatné pro otázku vymezení okruhu informovaných uživatelů, nikoliv tedy novosti nebo nedostatku individuální povahy. Tento postup shledal soud zákonným.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný při posuzování absence individuální povahy žalobcova výrobku činil další nesprávné skutkové závěry, které neměly oporu v provedeném dokazování, když na str. 14 spekuloval, jak bude vnímat zvláštnosti vzhledu výrobku informovaný uživatel. Vytýkal žalovanému, že závěry činil bez fyzického ohledání jeho myčky, z pouhého zhlédnutí jejího vyobrazení, resp. fotografie. Nebyl-li proveden důkaz ohledáním myček, nemůže žalovaný činit závěry tak, jak je činí, neboť jsou nesprávné a nepoužitelné. Musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalovaný, resp. Úřad průmyslového vlastnictví, své závěry ohledně vzhledových charakteristik žalobcova napadeného průmyslového vzoru a namítaného průmyslového vzoru učinil bez fyzického ohledání žalobcovy myčky a rozhodoval se na základě zhlédnutí jejího vyobrazení, resp. fotografie tak jak je přihlašovatel předložil spolu se svou přihláškou. Nicméně tento postup žalovanému umožnil činit závěry o tom, zda a které části výrobku, které se vizuálně odlišují od výrobku obchodní společnosti Dunet, jsou pozůstatky po výrobním procesu, popř. že určitý tvar má účel pouze pro usnadnění výroby. K tomu soud konstatuje, že argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí pokud jde o toto srovnání je poměrně obsáhlá a je skutečně založena na porovnání těchto vyobrazení, která byla poskytnuta jak žalobcem při podání jeho přihlášky průmyslového vzoru, tak osobou zúčastněnou, společností Dunet v rámci podání návrhu na výmaz.

Podle § 35 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb. přihláška průmyslového vzoru musí obsahovat a) žádost o zápis průmyslového vzoru do rejstříku, b) jméno a příjmení nebo obchodní firmu přihlašovatele a adresu trvalého pobytu nebo místa podnikání, je-li přihlašovatelem osoba fyzická, a obchodní firmu nebo název a sídlo, je-li přihlašovatelem osoba právnická, c) vyobrazení každého průmyslového vzoru, o jehož zápis je v přihlášce žádáno, z něhož lze jednoznačně poznat podstatu průmyslového vzoru a které lze reprodukovat.

Podle § 35 odst. 3 písm. a) zákona č. 207/2000 Sb. přihláška dále může obsahovat popis, který vysvětluje vyobrazení,

Soud tedy konstatuje, že obecně to řízení o zápisu tedy průmyslového vzoru je vedeno na základě listin a v to počítaje tedy i na základě zobrazení toho co je jako průmyslový vzor přihlašováno, zákon č. 207/2000 Sb. v ustanovení § 35 a násl. nepředpokládá, že by tedy přihlašovatel průmyslového vzoru předkládal výrobky jaksi v tom fyzickém provedení a

koneckonců nevyžaduje to ani po osobě, která tedy se domáhá výmazu. Ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb. totiž stanoví, že návrh na výmaz zapsaného průmyslového vzoru z rejstříku se podává u Úřadu písemně. Návrh na výmaz musí být věcně odůvodněn a současně musí být předloženy důkazní prostředky, o které se opírá.

Městský soud v Praze proto musel tuto věc uzavřít s tím, že tedy Úřad průmyslového vlastnictví provedl srovnání obou průmyslových vzorů na základě těch skutkových podkladů, které podle zákona měl k dispozici, a které tedy posuzovat mu příslušelo, přičemž v závěrech, k nimž tedy úřad dospěl, nebyly shledány žádné rozpory, ani co do logického rozvažování, ani rozpory, které by vyplývaly tedy z těchto vyobrazení, které jsou ve spise k dispozici.

Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 207/2000 Sb. zapsaný průmyslový vzor Úřad vymaže z rejstříku, pokud průmyslový vzor nesplňuje požadavky kladené na něj podle § 3 až 8 tohoto zákona.

Pokud žalobce dále namítal, že sám Úřad průmyslového vlastnictví nejprve uznal individuální charakter průmyslového vzoru tím, že předmětnou myčku zapsal jako průmyslový vzor, a že na tuto námitku uplatněnou v rozkladu žalovaný reagoval pouze tím, že přezkoumává pouze prvostupňové rozhodnutí, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalobce poukázal v této souvislosti na to, že existence individuálního charakteru je věcí subjektivního posouzení pracovníkem správního orgánu a jestliže správní orgán dospěl k závěru, že žalobcův výrobek je způsobilý k zápisu do rejstříku průmyslových vzorů a tedy k závěru o existenci individuálního charakteru žalobcova výrobku, není možno následný opačný postoj správního orgánu přejít pouhým odkazem na formální překážku přezkumu vlastního zápisu průmyslového vzoru, ale je nutno podrobně zdůvodnit proč v okamžiku zápisu průmyslového vzoru správní orgán shledával splnění všech zákonných podmínek pro takový zápis a následně je na základě námítky či důkazů, které mohl mít správní orgán k dispozici již při svém rozhodování o zápisu, přestal správní orgán tuto individuální povahu v tom výrobku spatřovat.

Městský soud v Praze musel konstatovat, že by bylo s žalobcem lze v jisté míře souhlasit, tedy že pokud došlo ke změně názoru správního orgánu při posuzování jedné a téže věci mělo by být náležitě vysvětleno, jak k této změně došlo, na základě jakých skutkových zjištění ji, se k té změně správní orgán dopracoval a jakými úvahami k ní dospěl. Nelze nicméně tedy žalobci vyhovět v tom, že by rozhodnutí, jímž došlo k výmazu jeho průmyslového vzoru, mělo nebo muselo vysvětlit, proč v okamžiku zápisu průmyslového vzoru správní orgán shledával splnění všech zákonných podmínek pro zápis. Vzhledem k tomu, že v případě takového zápisu, se žádné speciální rozhodnutí, které by obsahovalo část výrokovou, část odůvodnění, v němž by tedy bylo doloženo, z jakých skutečností Úřad průmyslového vlastnictví dospěl k závěru o tom, že zápis je třeba provést a jakými úvahami tedy k tomu rozhodnutí dospěl, nevydává, nelze je tedy zpětně ani nijak hodnotit a nijak se vůči němu vymezovat. Nicméně je třeba trvat na tom, aby v rozhodnutí, kterým dochází k výmazu průmyslového vzoru, bylo doloženo, jak se pohled úřadu na individuální povahu průmyslového vzoru změnil, resp. proč se změnil, z jakých důvodů a jak k tomu úřad dospěl.

Soud má nicméně za to, že taková úvaha v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména na str. 11 až 13 tedy obsažena je, když žalovaný vyložil, co se vlastně s otázkou individuální povahy předmětného průmyslového vzoru stalo a jak tedy došlo k tomu, byť původně k tomu zápisu došlo, tak najednou úřad změnil na tu věc názor a dospěl k jinému názoru, dospěl tedy k jinému závěru. Vysvětlil, že postupoval při přezkumu individuální povahy srovnávaných průmyslových vzorů z hlediska informovaného uživatele a z hlediska volnosti původce.

Pokud jde o přezkum individuální povahy srovnávaných průmyslových vzorů, opřel Městský soud v Praze svůj rozsudek o závěry Tribunálu ze dne 22. června 2010, vyjádřené v jeho rozsudku ve věci T-153/08 Shenzhen Taiden Industrial Co. Ltd, se sídlem v Shenzhen, Guangdong (Čína), v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), za účasti Bosch Security Systems BV, se sídlem v Eindhoven (Nizozemsko), na který v závěru svého rozhodnutí poukazoval žalovaný. Tribunál v tomto rozsudku judikoval následující základní předpoklady pro zápis užitého vzoru do rejstříku užitéch vzorů:

1. Jelikož čl. 6 odst. 1 nařízení č. 6/2002 o (průmyslových) vzorech Společenství odkazuje na odlišné celkové dojmy vyvolané dotčenými (průmyslovými) vzory, přezkum individuální povahy (průmyslového) vzoru Společenství nelze provádět s ohledem na specifické prvky jednotlivých starších (průmyslových) vzorů. Proto je třeba provést srovnání mezi celkovým dojmem vyvolaným zpochybněným (průmyslovým) vzorem Společenství a celkovým dojmem vyvolaným každým ze starších (průmyslových) vzorů, kterých se osoba navrhuje prohlášení neplatnosti platně dovolala. Povinnost provést srovnání mezi celkovými dojmy vyvolanými dotčenými (průmyslovými) vzory nevylučuje, aby jako ztvárnění téhož staršího (průmyslového) vzoru byly zohledněny prvky, které byly zpřístupněny veřejnosti různými způsoby, zvláště zveřejněním zápisu a tím, že byl výrobek, v němž je zapsaný (průmyslový) vzor ztělesněn, představen veřejnosti. Cílem zápisu (průmyslového) vzoru je totiž získat výlučné právo zejména na výrobu a uvádění výrobku, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn, na trh, což znamená, že ztvárnění uvedená v přihlášce k zápisu jsou zpravidla úzce spojena se vzhledem výrobku uvedeného na trh. (viz body 23–25)

2. Postavení „uživatele“ znamená, že dotyčná osoba výrobek, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn, užívá v souladu s účelem, ke kterému je tento výrobek určen. Přívlastek „informovaný“ kromě toho naznačuje, že uživatel, aniž je návrhářem či technickým odborníkem, zná různé (průmyslové) vzory existující v dotyčném odvětví, má určitý stupeň znalostí prvků, které tyto (průmyslové) vzory obvykle obsahují, a v důsledku svého zájmu o dotyčné výrobky vykazuje při jejich užívání relativně vysoký stupeň pozornosti. Tato okolnost však neznamená, že je informovaný uživatel nad rámec zkušeností, které získal v důsledku užívání dotyčného výrobku, schopen odlišit aspekty vzhledu výrobku, které jsou dány technickou funkcí výrobku, od arbitrárních aspektů vzhledu. (viz body 46–48)

3. Otázka, zda (průmyslový) vzor následuje obecný trend v oblasti designu či nikoli, je relevantní nanejvýše ve vztahu k estetickému vnímání dotyčného (průmyslového) vzoru, a může mít tedy případně vliv na obchodní úspěch výrobku, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn. Naproti tomu je irrelevantní v rámci přezkumu individuální povahy dotyčného (průmyslového) vzoru, který spočívá v ověření, zda se celkový dojem vyvolaný tímto (průmyslovým) vzorem liší od celkových dojmů vyvolaných (průmyslovými) vzory zpřístupněnými dříve, a to nezávisle na estetických či obchodních hlediscích. (viz bod 58)

4. Celkový dojem, který zpochybněný (průmyslový) vzor vyvolává u informovaného uživatele, musí být nezbytně určen také s ohledem na způsob, jakým je dotčený výrobek

užíván, zvláště v závislosti na tom, jak je s ním obvykle při této příležitosti manipulováno. (viz bod 66)

V inkriminované věci je nesporné, že žalovaný při svém rozhodování postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Evropské unie, když neshledal současné splnění obou podmínek ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., když splnění první podmínky – novosti bylo shledáno, avšak druhá podmínka – individuální povaha shledána nebyla.

Pokud žalobce vytýkal žalovanému, že nesprávně vymezil, resp. stanovil okruh osob, které lze považovat za informované uživatele, když s odkazem na již zmíněné dokumenty D4 a D5 konstatoval, že mezi tento okruh informovaných uživatelů může patřit nejenom obsluha myčky na sklenice, nýbrž i obchodník, který obchoduje např. s náhradními díly nebo i prostá veřejnost, neboť z těchto dokumentů D4 a D5 je zřejmé, že myčka na sklenice je určena nejen pro pohostinství, ale i pro domácnosti, jak je zřejmé právě z dokumentů D4 a D5, předložených návrhovatelem výmazu.

Podle názoru soudu zčásti by bylo možno s žalobcem souhlasit v této věci, protože z uvedených dokumentů D4 a D5 sice takový závěr, že to zařízení může být použito i v domácnosti lze učinit, nicméně nikoliv tak jednoduše, jak to učinil tedy předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v žalobou napadeném rozhodnutí.

Z těchto dokumentů, tak jak jsou založeny ve správním spisu, jak jsou tam oba výrobky definovány nebo jak jsou prezentovány výrobcem, tak tam skutečně o tom, že by byly určeny pro použití v domácnosti, takto otevřeně nic řečeno není. Nicméně takový závěr o tom, že i v domácnosti je lze užít, je nesporně možné učinit na základě toho, k jakému účelu jsou určeny, jaké je jejich technické provedení co do rozměrů, co do hmotnosti, jaký je jejich efekt např. při úspoře vody, tedy při mytí sklenic apod. Takže tento závěr na základě skutečnosti, které jsou v obou dokumentech D4 a D5 vyjádřeny, lze učinit, byť by bylo nasnadě učinit tento závěr v napadeném rozhodnutí jaksi komplexněji a výslovněji než, jak to předseda úřadu učinil. Nicméně tuto vadu nepovažuje soud za tak zásadní, aby mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, vzhledem k tomu tedy, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu zamítnul.

Pokud jde o výklad pojmu „informovaný uživatel“, je třeba mít v souladu s rozsudkem Tribunálu ve věci T-153/08 Shenzhen Taiden Industrial Co. Ltd, za to, že postavení „uživatele“ znamená, že dotyčná osoba výrobek, v němž je průmyslový vzor ztělesněn, užívá v souladu s účelem, ke kterému je tento výrobek určen. Přívlastek „informovaný“ krom toho naznačuje, že uživatel, aniž by byl návrhářem či technickým odborníkem, zná různé průmyslové vzory existující v dotyčném odvětví, má určitý stupeň znalostí, pokud jde o prvky, které tyto průmyslové vzory obvykle obsahují a v důsledku svého zájmu o dotyčné výrobky vykazuje při jejich užívání relativně vysoký stupeň pozornosti. Nicméně tato okolnost neznamená, že je informovaný uživatel nad rámec zkušeností, které získal v důsledku užívání dotyčného výrobku, schopen odlišit aspekty vzhledu výrobku, které jsou dány technickou funkcí výrobku, od arbitrárních aspektů vzhledu.

V inkriminované věci je nesporné, že informovaným uživatelem může být „každý, kdo se setkává s tímto výrobkem na trhu, tedy nejen obsluha myčky na sklenice, jak tvrdil

žalobce, nýbrž i další subjekty, majitelé restaurací a hospod, členové velkých domácností, obchodníci s myčkami na sklenice i jejich náhradními díly apod.“

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Brabcová